* * *

Б. П.

І знову осінь суне Тамерланом,
У вуличках арбатських тиша тиш.
За полустанком десь чи за туманом
Шлях непроїжджий день у день чорніш.

Так ось вона, дорога та остання!
Світ начебто оглух. Стихає лють...
Гіркота гефсіманського зітхання,
Євангельської старості могуть.

1947